

Β. ΚΑΒΕΡΙΝ

Ο ΣΤΡΥΘΟΚΑΜΙΛΟΣ ΘΟΜΑΣ

ΚΡΑΤΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΤΟΝ ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΙΟΝΟΤΙΤΟΝ
1934 — ΜΑΡΙΥΠΟΛΙ — 1934

В. КАВЕРИН

СТРАУС ФОМА

ОТВ. РЕДАКТОР И. САРБЕЙ

ПЕРЕВОД П. МАНЧХА

ТЕХ. РЕДАКТОР Н. ПЕТРОС

Стат. форм. 110×150 — печ. лист. 2 — 27,360 знаків. в листе

Тираж 1000 — Міськліт 1952 — Зам 4354 Маріупіль, держдрукарня.

1934 — УКРГОСНАЦМЕНИЗДАТ — 1934

Д 8
9872

В. ΚΑΒΕΡΙΝ

Ο
ΣΤΡΥΘΟΚΑΜΙΛΟΣ
ΘΟΜΑΣ

Γ.Π.Β. в Лигр,

У. 1935 г.

Авт № 35

ΥΚΡΑΝΙΚΟ ΚΡΑΤΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΤΟΝ
ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΙΟΝΟΤΙΤΟΝ
ΜΑΡΙΥΠΟΔΙ
1934

Д 8.
9872

В. ΚΑΒΕΡΙΝ

Ο
ΣΤΡΥΘΟΚΑΜΙΛΟΣ
ΘΟΜΑΣ

Γ.Π.Β. в Лигр,
У. 1935 г.
Акт № 35

ΥΚΡΑΝΙΚΟ ΚΡΑΤΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΤΟΝ
ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΙΟΝΟΤΙΤΟΝ
ΜΑΡΙΥΠΟΛΙ
1934

— Επιτρέπικε για εκτίποσι 21-X-1934—
Αριθμός βιβλίου 53 — Τιράζζ 1000
Γορλίτ 1952 — Αριθμός παραγγελίας 4354

ΙΠΕΦΘΙΝΟΣ ΣΙΝΤΑΧΤΙΣ:

Γ. ΣΑΡΜΠΕΙ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΙΣ (Απτα ρύσιχα)

Π. ΜΑΝΤΖΧΑ

ΔΙΟΡΘΟΤΙΣ: **Ν. ΠΕΤΡΟΣ**

ΤΟ ΠΕΔΙ, ΠΥ ΔΕΝ ΑΓΑΠΑ ΤΑ ΘΕΡΙΑ

Για όλα φτέανε τα φλάμινγο. Τα πόδια-τους μιάζανε με διαβίτι, ι μίτες-τους με ταμπακέρα... Το ένα απ' αφτά κιμότανε, βάζοντας το κεφάλι-τυ κάτω απτι φτερούγα-τυ, κιμότανε σα στρατιότις-φρυρός, κ' ίστερα κσίπνισε, καθάρισε το πόδι-τυ κ' έκσιζε μ' αφτό τ' αφτιά-τυ.

— Κρακ, — φόνακσε κε ίστερα όλα τα φλάμινγο φόνακσαν «κρακ» σάμπος σ' όλο το σπιτι αμέσος χτίπισαν κε άνικσαν ι πόρτες.

Κε τα φλάμινγο κόνισαν τις φτερούγες-τους, μα πυθενά δεν πέτακσαν, διαβίκανε λίγο μακριά στι μικρή λίμνι κε άρχισαν να πιάνουν ψάρια. Τριγιρνύσανε σοβαρά, με ακσιοπρέπια κε τα πόδια-τους, πυ ήταν πολί μακριά κε λιγνά, — φενόντανε ακόμα πιο μακριά κε λιγνά, καθρεφτίζοντας τον εαφτό-τους στο ίσιχο νερό τις μικρίς λίμνις.

Κίταζα με προσοχί τα τιμιμένα πυλιά κε έχασα τους φίλους-μου, πυ πίγενα μαζί-τους να δο τιν ΑΣΚΑΝΙΑ ΝΟΒΑ.

Αφτί ήταν διο, τον ένα τον λέγανε ΤΖΕΜΠΕΡΤΑ, τον άλλο ΚΥΛΙΚΟΒ. Ο Τζεμπερτά ήταν μακρίς, καμπυρισμένος, κατсуφιάρης, ο Κύλικοβ—χαμιλός, χορατατζής.

Καθόλου δε μιάζανε ο ένας τον άλλο. Τον Τζεμπερτά, για παράδειγμα, πολί τον αγαπούσανε στο τάμπορ, τον Κύλικοβ όχι τόσο. Ο Τζεμπερτά στι δουλιά σόπενε, ο Κύλικοβ τραγουδούσε. Μα πάλι στις τελευταίες μέρες απτιν χώρας άρχισαν να μιάζουν ο ένας τον άλλο.

Κυτυρού, με μεγάλα μίλα στα μάγυλα σαν κινέζι, περπατούσανε στο τάμπορ κε από κάθε κενύρια άγριπνι βραδιά, γινόντανε φένετε, λίγο πιο χαμιλί στο μπόι-τυς.

Μα σχεδόν όλο το σιτάρι ήταν πια θεριζμένο, αφτό πια κιλύσε απτυς σολίνες τυ ελεβάτορ στα θαγόνια, το φόρτοναν πια στα θαπόρια στα πόρτα τυ Ντνιεπρ,—μπορίτε επιτέλως,—τυς έλεγα,—να αναπαφτίτε διο τρις μέρες απτο θύζμα τον τράκτορ, απτι ζέστι, απτι μιρυδιά τις λιγροίνας.

— Τί, μίπος, εγό δεν ίμωνα στο θηριοτροφίο; —ρότιζε ο Τζεμπερτά κε ίστερα σ' όλο το δρόμο μυρμούριζε, ότι νά εδό αφτός γιρίζι, αναπάθετε, όπος βλέπετε, κε τόρα ι υπολογιστές στον πιαραματιχό κάμπο κάτι θα μπερδέψυνε, θα κάνυνε κανένα λάθος.

Μα εγό όλο το δρόμο τον έδριζα κε τον απόδιχνα, ότι ι υπολογιστές δε θα κάνυνε λάθος, ότι ι Ασκάνια καθόλου δε μιάζι με θηριοτροφίο, ότι στα θηριοτροφία τα θεριά κάθυντε πίσο απτα κάνκελα, μα στιν Ασκάνια μπορίς να τ' απαντίσις στις δρόμους σαν καλός γνώριμος,

μπορίς να κυβεντιάσις με το στρυθοκάμιλο κε το μπαϊ-
μπάκ μπορίς να το πιάσις απτο πόδι-τυ κε να το
καλιμερίσις.

Πολί κερó απόδιχνα ς' αφτόνα κε στον Κύλικοθ,
τυς απόδιχσα επιτέλυς κε νά τόρα άκσαφνα τυς έχασα
κ' έμινα μόνος-μυ μ' αφτά τα γελία πυλιά, πυ όλο
γυρίζανε πάνο στο νερό κε πιάνανε πσάρια κε έχσιναν
τ' αφτιά-τυς.

— Εσίς, παλιάνθρωπι φτέτε για όλα, — ίπα στα
φλάμινγο, αν δε θα ίχατε τέτια λιγνά πόδια, τέτιες
γελίες μίτες, τέτιες γελίες φτερούγες, τότες δε θα έχανα
τυς φίλυς-μυ, πυ δεν ίτατυ έσο έφκολο να τυς τραθί-
κσις ς' αφτό τον περίπατο. Μα πυ πίγανε, — αριστερά
ίτε δεκσιά, πίσο ίτε εμπρός. Απαντίστε.

Τα φλάμινγο σόπεναν. Το ένα γίριζε ς' εμένα κε
άκσαφνα μάζεπσε το πόδι-τυ κάπυ στην κιλιά-τυ. Στε-
κότανε πάνο στο ένα-τυ πόδι κε με κίταζε σκεφτικά με
τα πλακοτά-τυ κόκινα μάτια.

Τότες εγó τ' αποχερέτισα κε έφιγα κε πολί κερó
περπατύσα στις μπερδεμένες στρατίτσες τυ πάρκυ τις
Ασχάνιας, γυρέβοντας τυς φίλυς-μυ. Μια φορά μυ φά-
νικε, ότι κάπυ μέσα στα δεντράκια, φάνικαν ι καμπυ-
ριαζμένες πλάτες τυ Τζεμπερτά. Έτρεκσα εκί, μα άχι
κανένας δεν ίταν, μόνο ι εθγενικί όμορφι γέρανι περ-
πατύσαν στα λιθαδάκια κε με σεθαζμό χερετύσαν ο ένας
τον άλλο.

— Τί θα κάνουμε, αφύ δεν ίνε, δεν ίνε, — ίπα
μόνος-μυ. Τίποτα δεν μπορίς να κάνις, αγαπιτέ φίλε, φέ-

νετε ότι μόνος-συ θα γιρίσις στο τμίμα.

'Αμα ίπα αφτά τα λόγια, ακύστηκε σιμά ένα λα-
φρό σφίριγμα. 'Ιτανε τόσο κσεκάθαρο, τόσο δυνατό, αφτό
το σφίριγμα, όστε στην αρχί σκέφτικα, ότι δε σφιρίζι
άνθρωπος, μα σφιρίζι κανένα πυλί.

Μα ίτανε άνθρωπος, κε γλίγορα τον ίδα, άμα πέ-
ρασα τις πιχτές καλαμιές κε θγίκα στον ανιχτό τόπο.

'Ενα πεδί πάνο κάτο δέκα—δόδεκα χρονόν, περ-
πατύσε στι στέπι, πέρα απτι μικρί λίμνι.

Πίγενε πίσο πίσο κε σφιρίζε κι' ολάκερο κοπάδι από
στρυθοκαμιλάκια έτρεχαν από πίσο-τυ. Στεκότανε λίγο
κι' αφτό μαζέβονταν αμέσος σε κυμυλιά, σκυντύσαν το
ένα τ' άλλο, ανέθεναν το ένα πάνο στ' άλλο. Το πεδί πί-
γενε παραπέρα κε τα στρυθοκαμιλάκια κατεβάζοντας τα
κεφάλια-τους πετύσανε πίσο-τυ.

Το πεδί θόςκιζε τα στρυθοκαμιλάκια. 'Ιτανε βο-
σκός για τα στρυθοκαμιλάκια.

Ανανκάστικα να περάσο ολόγισρα τι μικρί λίμνι
για να πάγο σ' αφτόνα, κε όταν πίγα, τα στρυθοκαμι-
λάκια δεν πέζανε πια, το πεδί πια δε σφιρίζε. Τα
στρυθοκαμιλάκια καθόντανε στο σπίτι-τους (το σπίτι-τους
ίταν πολί καλό, μα όχι μεγάλο, ος τι μέσι-μυ κε δί-
χος στέγι) κε τσιρίζανε κε ο βοσκός καθότανε πάνο στα
πόδια-τυ κε τα τάιζε με κριθαρένια κάσσα, πυ ίχε μέσα
κρομίδι.

Τόρα τον ίδα καλά.

'Ιταν χαμιλός, μάβρος, στρονκιλοπρόσοπος, με
τιμπετέικα, με μακριά μάικα, πυ έσφινκε τις πλάτες-

του, το κορδόνι ήταν άσκιμα δεμένο στο στίθος-του. Τα μαλιά-του ήταν μάβρα, ίσια, κε τα μίλα-του πλατιά, τα-τάριχα κε, αν δε θα ίχε ανεβαζμένοι μίτι, κε γαλανά μάτια, δίχος καμιά αμφιβολία θα έλεγα ότι βλέπο μπρο-στά-μου ταταροπούλι.

Τον κερό, πυ κίταζα το βοςκό τον στρυθοκαμίλον, ίρτε στο νύ-μου ο σχολικός-μου φίλος Τακανάεβ, πυ μα-θέναμε πάνο-του στην τετάρτι τάξι τι διαφορά τις μον-χολικίς ράτσας απτιν εβροπαικί. Ίταν ο πιο καπάτσος σ'όλι τιν τάξι, αφτός ο Τακανάεβ, κε όταν έπρεπε να κάνουμε καθγά με τυς καντέτυς, τον αφίναμε να χτιπίσι πρότος. Ίτανε άφοβος, περίφανος κε μια φορά έβαλε στίχιμα, ότι στον κερό του μεγάλυ διαλίματος θα μπι με τ'άλογο μέσα στι σάλα τις γιμναστικίς. Κε μπίκε. Τιν ίδια μέρα τον έβγαλαν απτο σχολιό κε καμιά άλι φορά δεν τον σινάντισα πια.

Κιτάζοντας το πεδί, πυ τάιζε τα στρυθοκαμιλάκια με κριθαρένια κάσσα, εγό, θέβεια, δεν ίκσερα, ότι στην αφοδιά κε τιν καπατσοςίνι-του καθόλυ δε διαφέρει απτον άφοβο σχολικό-μου φίλο...

Φονάζοντας, κυνόντας τις φτερούγες-τυς, τα στρυ-θοκαμιλάκια παλικαρίσια πετύσανε στην κάσσα. Το πεδί τα φόναζε με τα ονόματά-τυς κε, όπος φενότανε, τα ίχε πολί αφστιρά.

— Μαρύσκα, — αφστιρά ίπε σ'ένα στο πιο μικρό, πυ ακόμα κε να περπατάι, φένετε, δεν μπορούσε, μα πάλι πίγενε εμπρός, άφοβα γιρίζοντας το λεμό-του.
— Εσί πυ πας; Στάσυ. Πίσο. Τρίτι γλιγοράδα.

Κίταζα τα στρυθοκαμιλάκια.

— Μα γιατί τα γόνατά-τους ίνε τόσο χοντρά;

Το πεδί άρπακσε με το χυλιάρι ένα κομά-τι κά-
σσα κε τ'όφερε στι Μαρύσκα, πυ αν κε πέτακσε με τρί-
τι γλιγοράδα στιν πιο μακρινί γονιά, μα έτσι άνιγε το
στόμα-τις, έτσι τιν τραβύσε ι κάσσα, όστε φένετε το
κεφάλι-τις ίτανε έτιμο να κοπί.

— Αφτά έχυν ραχίτι, — με περιφρόνισι μυρμούρι-
σε το πεδί.

Εγό θάβμασα.

— Νά τα καιμένα. Ραχίτι. Τί, εδό στιν Ασκάνια
μίπος ο ίλιος ίνε λίγος;

Αφύ κάθισε στα πόδια-τυ, το πεδί τάιζε τα στρυ-
θοκαμιλάκια απ'τιν παλάμι-τυ.

— 'Ινε λίγος! — Ιρωνικά ίπε το πεδί.

— Εδό αδερφέ-μυ, ο ίλιος ίνε τέτιος, όστε όλι
τι μέρα μόνο κσέρις να στρανκίζις το πυκάμισό-συ. Κε
γι' αφτά δε φτάνι, πές-μυ σε παρακαλό; Τα χαλάσατε
με το χάιδεμα, νά τι ίνε! Σικόθικε κε ίρθε πιο σιμά-μυ.

— Εσίς από πύ ίστε; Απτο τάμπορ;

— Απτο τάμπορ.

— Αλίθια! — με χαρόμενο θαβμαζμό ίπε το πεδί.
Αλίθια ίνε, ότι στο τάμπορ στίλανε ακόμα ένα κατερ-
πίλερ;

Θιμίθικα, ότι κε με τα σοςτά κάμποσες μέρες
πριν ο Κύλικος διάθικε στο Κιριότερο χύτορ να παρα-
λάβι τα κενύρια τράκτορ.

Μα μόνο δεν κσέρο, — ίπα εγό, — ίταν ανάμεσα

ς' αφτά ας ίνε κ' ένα κατερπίλερ, ίτε δεν ίταν.

— Νομίζο, ότι ίταν, — μυρμούρισε γρίγορα το πεδί, — τα κατερπίλερ ίνε δυνατά, σα διαβόλι. Εγό, αδερφέ-μυ το λογάριασα. Αν κάθε μπιζόν έχι δύναμι τρισίμισι άλογα, το κατερπίλερ έχι δεκαεφτά κ' ένα έβδομο μπιζόν. Δεκαεφτά κε ένα έβδομο, — μα αφτό ίνε ένα ολάκερο κοπάδι.

Εγό θάβμασα.

— Πός έτσι ένα έβδομο;

— Στάσυ, μα αν θα το λαγαριάσυμε πάνο στις στρυθοκάμιλυς, — ίπε χαρούμενα το πεδί, κε τα γαλανά-τυ μάτια γιάλισαν απτι χαρά. — Πάνο στις μεγάλυς, θέβρα, κι' όχι πάνο στις μικρύς. Τότε τί βγένι; Σ' ένα στρυθοκάμιλο ίνε ίσα-ίσα τρία τέταρτα τυ άλογυ. Κε το κατερπίλερ έχι δεκάκσι αλογο-δύναμες. 'Οστε, δεκαοχτό μεγάλη αφρικανική στρυθοκάμιλι. Νά πύ ίνε ι δύναμι.

Κίτακσα το πεδί κε κάτω απτο ιλιόκαμα φενόντανε, πος άναπσε το πρόσοπό-τυ. Τα μάτια-τυ γίνανε μεγάλα, εφτιχιζμένα.

— Κε τί, ίπα εγό αδιάφορα. Στις στέπες τυ Σάλ-κσι ίδα μια μηχανί με εκατό αλογο-δύναμες. Τράκτορ «Μονάρχις.» Απτιν Αμερικί τ'όστιλαν. Αφτό, αδερφέ-μυ δεν ίνε κάπιο κατερπίλερ. 'Οπος φένετε αφτό όλα τα μπιζόνια κε τυς στρυθοκάμιλύς-σας μπορί να, τυς τραθίκσι.

Το πεδί έκλισε το ένα-τυ μάτι. Μυρμούρισε, μυρμούρισε, έπεκσε τα δάχτυλά-τυ, ίστερα δάνκασε τα χίλια-τυ κ' έκλισε το άλο-τυ μάτι. Μετρώσε με το νό-τυ.

Ικοσιοχτόμισι μπιζόνια, ίπε με χαρά.—Τόσο πολλά! Νά, να το βλέπαμε αφτό το πράμα. Μα μεγάλο ίνε αφτό, πάι σαν κάμπια ίτε έχι τροχός.

Μυ φάνικε πολί ενδιαφέρο αφτό το πεδάκι κε όλο ίθελα να μάθο, από πυ ίνε κε προς ζι, πυ δουλέβι ο πατέρας-τυ, κι' αν ζι καλά εδό, στην Ασκάνια. Μα μυ φένετε, ότι ύτε άκουε τα ροτίματά-μυ. Το τράκτορ «Μονάρχις» νά τι ίθελε τόρα αφτό να μάθι.

Πολεμόντας να μάθι από μένα όλι τιν αλίθια γι' αφτί τι μεγάλι μιχανί, πυ έχι ικοσιοχτόμισι μπιζονο-δίναμες, λιζμόνισε κε να σκεφτί για τα στρυθοκαμιλά-κια, πυ όπος φένετε φάγανε διο φορές περισότερι κάσσα απ' ότι έπρεπε. Έθγαλε απτιν τζέπι-τυ ένα κοματάκι χαρτί κε ζογράφισε σ' αφτό το κοματάκι όλα τα ριστίματα τον τράκτορ, πυ ίκσερε,—κε το μικρό στρα-δοκαμομένο «Φόρτζον» με τα στραβά δόντια στον μπρο-στινό τροχό κε το βαρί με μια μακριά φάρα «Κατερπί-λερ», πυ μιάζι με τανκ, κε το «Ιντερνατσιονάλ» με τον καπνοδόχο απ' όπου έθγενε, δεν κξέρο γιατί, ένας πιχτός ζυυρός καπνός.

Με βασάνισε με τα ροστά, πολεμόντας να μάθι όλα τα μικροπράματα για το «Μονάρχι», κε ισίχασε μόνο τότε, όταν τυ ίπα ανιχτά, ότι ίδα αφτί τι μιχανι μόνο μια φορά, κε τότε λιγάκι, κε δεν κξέρο όλι τι διαφορά-τις από τ' άλα τράκτορ.

— Καλά,—ίπα επιτέλυς.—'Ινε κερός να πάγο. Γλίγορα θα γίνι ι όρα πέντε. Πότε ακόμα θα πάγο στο τάμπορ. Δε μυ λες τόρα πυ χοριζύμαστε, προς σε λένε,

—μπορί ακόμα καριά φορά νάρθο στην Ασκάνια να σε βρο, να κυβεντιάσουμε.

— Πέτκα Κοβαλιόβ, —ίπε το πεδί, πυ αγαπούσε τα τράκτορ.

Σκέφτικε, έπιτα ίπε:

— Απτι στρατα θα κάνετε μόνο εφτά βέρστια, μα απτο Μεγάλο ζαγόν ύτε τρία δε θα ίνε.

Κατάλαβα, ότι το Μεγάλο ζαγόν ίνε ένα κομάτι τυ πάρκυ τις Ασκάνιας.

— Μα απτο Μεγάλο ζαγόν δε γίνετε;

Το πεδί κύνισε το κεφάλι-τυ.

Ίτανε ακόμα λίγο με τα στρυθοκαμιλάκια, ίστερα τα κλίδοσε κε σταμάτισε μπροστά-μυ ριλογιζμένος.

Μα εσίς κανένα δε θα το πίτε, αν θα σας περά-συμε απτο Μεγάλο ζαγόν;

— Κανένα.

— Τίμιο λόγο;

— Τίμιο λόγο.

Κίτακσε ακόμα μια φορά με αγάπι - τυς τρόφιμός-τυς.

— Καλά. Αφύ ίνε έτσι, πάμε.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΖΑΓΟΝ

Δεν περίμενα καθόλυ, ότι ο ψιλός ρανιδένιος φρά-χτις, πυ ίταν όχι μακριά απτα ρπιτάκι τον στρυθοκά-μιλον, —αφτός κε ίνε ο περίβολος τυ Μεγάλυ ζαγόν.

Φτάσαμε ως εκεί σε πέντε λεπτά και ακόμα το λιγότερο ίκονι πιγέναμε στο μάκρος του φράχτι, γιατί ο Πέτκας φοβερίζοντας με τους φίλακες όλο δε με άφινε να περάσο.

Επιτέλους σταμάτισε.

— Εδώ, — ίπε κριφά, αν και δεν ήταν, όπος φένετε, σε μισό χιλιόμετρο ότε ένας άνθρωπος, — και άκσαφνα έτρεχε και πίδισε σε γάτα πάνω απτο φράχτι.

Εγώ πέρασα ίστερα απ' αυτόνα.

Νά λιπόν, τι ήταν αυτό το Μεγάλο Ζαγόν.

Αυτό ήταν μόνο ένα μεγάλο κομάτι γι, τέτιο πλατί και μακρί, όστε ότε φενότανε ο αντικρινός περίβολος, και πάνω σ' αφτί τι γι περπατούσανε λάφια, ζαρκάδια, αντιλόπες, ζέβρι και άλα ζόα. Αφτά πέζανε και τρόγανε χορτάρια.

Ίμωνα πολές φορές στο Ζοολογικό κίπο και τα ζόα αφτά δεν τα ίδα για πρότι φορά. Μα πρότι φορά τα ίδα τέτια ολοφάνερα, ίσιχα, τέτια απχθί στον άνθρωπο που εστάνουντε μπροστά-του τον εαφτό-τους σαν ίσο μπροστά σε ίσο...

Σκεφτόμωνα γι' αφτά πιγένοντας πίσο από τον Πέτκα στο Μεγάλο Ζαγόν.

Περάσαμε τι μικρί λίμνι, όπου στεκόντανε ως τα γόνατα μέσα στο νερό τρία στολιζμένα λάφια τις Μαντζουρίας και σιμά-τους ίτανε μια θυνίσια λάμα, με στενί μύρι με τ' αφτιά θαλμένα πίσο. Κριβότανε απτον ίλιο στη σκιά τον δέντρον, που ίταν ολόγिरα σ' ένα μικρό πιγάδι.

'Εφτισε στη δικί-μας τι μεριά, όταν περνύσαμε από
σιμά-τις κε ο Πέτκας τιν έβρισε πολύ.

— Τί, Πέτκα, φένετε πολύ δεν αγαπάς τα ζόα;—
ρότισα εγώ, όμα θιμίθικα, ότι με τα στρυθοκαμιλάκια
φερότανε αφστιρά.

Ο Πέτκας περιφρονιτικά σίκοσε τις πλάτες-τυ.

— Μα γιατί να τα αγαπό,—ρότισε.—Αφτά όλα
ίνε αδίνατα. Πιο ίνε το πιο δυνατό θεριό; Ο ελέφαντας;
Μα πόσους ελέφαντες μπορί να τραθίκσι ένας «Μονάρ-
χισ»!

Κε φένετε πάλι θάρχιζε να κάνι τυς λογαρια-
ζμός-τυ, αν δε θα φοβεριζαμε εκίνι τιν όρα ένα κοπάδι
πολί παράκξενα πρόβατα με μεγάλες μίτες. Αφτά κιμόν-
τανε πάνο ς' ένα ψίλομα κι' όταν σιμόσαμε, σικοθίκα
νε τεμπέλικα κε φίγανε.

— Μορέ μίτι,—ίπα στον Πέτκα.

— Αφτί ίνε αντιλόπι σαιγάκ,—μυ κσίγιζε ο
Πέτκας με σοβαρότητα,—αφτί ίνε τέτια αντιλόπι, πυ
έχι πολύ μεγάλι μίτι.

Νε αφτί ίτανε μίτι. 'Ιτανε μίτι για όλες τις μί-
τες. 'Ιτανε χοντρί τραγανί, όλι με σύφρες, σάλεβε σαν
προβοσκίδα. Κάπος δεν ίτανε εφχαριστιμένι, ίτανε ανόι-
τι κε απ' αφτί τι μίτι φενότανε, ότι όλι ι αντιλόπι
ίνε κυτί.

'Ιστερα πήγαμε ακόμα λίγο κε σιναντίσαμε ένα γνυ.
Καμιά φορά δε νόμιζα, ότι μπορί να ιπάρχι ένα τέ-
τιο θαβμαστό ζόο, σαν το γνυ.

'Ιταν ένα μικρό γαλάζιο άλογο με μεγάλι, βοδί-

σια μύρι με κέρατα. Σας δίνω τίμιο λόγο, ότι ήτανε γαλάζιο, κε τίμιο λόγο, ίχε βοδίσια μύρι, μόνο ήτανε σιμομίτα, γενάτι κε πολύ κακί. Πολί πιο κακί απτι βοδίσια.

Όταν περνύσαμε από σιμά, άκσαφνα πίδισε κε κύνισε αμφίβολα το κεφάλι-τυ. Ίστερα πίδισε ακόμα διοτρεις φορές, κε έπιτα κατέβασε τα κέρατά-τυ, έτρεχε ίσα πάνο-μας. Δίχος καμιά αμφιβολία, αν δε θα ήταν μαζί-μυ ο Πέτκας, εγώ θα έτρεχα μ'όλα τα δινατά-μυ απ' αυτό το κακό ζόο. Ο Πέτκας με άρπακσε απτο πυκάμισο κε με θάστακσε.

Αυτό δεν πιράζι—φόνακσε όταν το γνυ ήτανε πια δέκα θίματα μακριά απο μας κε εγώ ίδα κσεκάθαρα τα κακιομένα μάτια-τυ, όπου φιτρόνανε πιχτά άσπρα μαλιά ζαν τιν τρίχα τυ γυρυνιού.

Κε σοστά, το γνυ σταμάτισε κε δεν ίρτε πολί σιμά-μας.

Χόρεπσε λιγάκι σ' έναν τόπο, ίστερα φτερνίστικε κε άκσαφνα δίχος καμιά ετία έτρεκσε πίσο σ' ένα κοπάδι πρόβατα με μακριός λεμύς, πυ πέζανε ίσιχα εκί σιμά.

— Μορέ τί καλά, πυ σταμάτισε, αλίθια;—γλίγορα ίπε ο Πέτκας. Αυτό έτσι πέζι.

Μα εμένα αυτό το πεχνίδι δε μυ φάνικε τόζο διασκεδαστικό.

Φτάσαμε ος τι μέσι τυ Μεγάλυ ζαγόν—μακριά φενόντανε πια λιγάκι ο αντικρινός περίβολος, όταν άκσαφνα, άμα κίτακσα πίσο-μυ, ίδα ένα μεγάλο αφρικανικό στρρθοκάμιλο, πυ έτρεχε πάνο-μας μ' όλι τι διναμί-τυ.

Κυνόντας κανονικά τιν υρά-τυ, έτρεχε, στάθηκε, στις μίτες τον ποδιόν-τυ, έκανε στο τέλος ακόμα ένα τεράστιο θίμα, κε ίστερα έβαλε το κεφάλι-τυ στη μια μεριά κε ανιγόκλιε τα μάτια-τυ. Σκέφτηκε λίγο κ' έβαλε το κεφάλι-τυ στην άλι μεριά κε πάλι ανιγόκλιε τα μάτια-τυ.

Ίτανε πολί ρεθάζμιος στρυθοκάμιλος, πολί ροβαρός παρ' όλο πυ τα πόδια-τυ ήτανε ολότελα γιμνά. Ανιγόκλιε τα μάτια-τυ, κε ο Πέτκας δίχος αμφιβολία, όσο κε αν πολεμύζε να το κρίψει ήταν πολί χαρούμενος, πυ ο στρυθοκάμιλος έτρεχε από πίσο-τυ κε τόρα στέκετε κε ανιγοκλίι τα μάτια-τυ.

Λιπόν τί θέλεις Θομά;—ρότιζε αφστιρά το στρυθοκάμιλο.—Τί γυρλόνης τα μάτια-συ;

Ο Θομάς στενοχοριμένα χτιπύζε τα πόδια-τυ ρ' έναν τόπο.

— Αφτός δεν ίνε απλός στρυθοκάμιλος,—ίπε ο Πέτκας, ίνε ίροας τυ εμφίλιυ πολέμυ. Αφτός έκλεπζε απ' ένα οφιτζέρο τυ Ντενίκιν ένα πακέτο με αναφορές κε τ'όφαγε.

— Πός τ'όφαγε;

— Μα έτσι. Εδώ στην Ασκάνια στα 1919 ήτανε ο στρατός τυ Ντενίκιν. Ένας οφιτζέρος πήγε ριμά στον περίβολο κε ίθελε να χτιπίσει τα Θομά στη ράχι. Στο μανίκι-τυ ίχε ένα πακέτο με αναφορές. Μόλις άπλωσε το χέρι-τυ, ο Θομάς χαπ το πακέτο κε τ'όφαγε. Νά έτσι έγινε αφτό. Ο οφιτζέρος έτρεχε από πίσο-τυ ρ' όλο το ζαγόν, όλο ίθελε να τον ρκοτόσει κε να ρκίσει

τιν κιλιά-τυ. Μα δεν τον αφίζανε.

Λιγίζοντας το κεφάλι-τυ κάπυ σιμά στην υρά-τυ, ο ίροας τυ εμφίλιω πολέμυ, όταν μιλούσαμε γι' αφτό, άρπαζε απτι ράχι-τυ τις μίγες. Το στόμα-τυ το άνιγε τόσο, σαν να ήτανε κάθε μίγα τόσο μεγάλη σαν ένα μεγάλο καθύνι.

— Μαζί-τυ ίμαστε παλιί σίντροφι—ίπε ο Πέτκας, —νά τόρα θα πάι ος τον περίβολο από πίσο-μυ.

Κε σοστά το ίπε, κσεκινίσαμε κι' ο στρυθοκάμιλος πίγε από πίσο-μας.

Σικόνοντας σοβαρά τις φτερούγες, πίγενε, σαν κορδομένι κιρία τις παλιάς μόδας με κρινολίνο, με μεγαλόπρεπο φυστάνι, με άσπρα φτερά στα πλάγια.

Τον αφίζαμε όκσο απτο φράχτι τυ Μεγάλυ ζαγόν, κε ο Πέτκας, αν κε ίπε κάμποσες φορές με περιφρόνισι, ότι ι δίναμι αφτύ, τυ στρυθοκάμιλυ ίνε τιποτένια, όχι περισσότερι απτα τρία τέταρτα τυ άλογυ, μα πάλι κάμποσο τον χάιδεπσε στο λεμού κε έβγαλε απτιν τζέπι-τυ ένα κομάτι πσομί (όπος φένετε το πρόγεδμά-τυ), τόχοσε ίσια στο ανιχτό στόμα τυ Θομά.

ΠΙΡΚΑΓΙΑ ΣΤΙ ΣΤΕΠΙ

'Αρχισε να σκοτινιάζι, όταν περνόντας με το καλό απτον περίβολο τυ Μεγάλυ ζαγόν, ίδαμε κάτω στην κιλάδα τα τετραγωνικά φυσκομένα απτον αέρα πανιά τον τζαντιριόν, τα πράσινα θαγονάκια κε ένα τσιλό κοντάρι, όπου

κυνιότανε ένα φανάρι. Αυτό ήταν το τάμπορ, κε το κοντάρι—ο φάρος του τάμπορ. Εδώ ζύσανε ι μηχανική, ι αλετράδες, ι υπολογιστές, ι τιμονιέριδες τον τράκτορ κι'άλλι εργάτες του σιταρο-σοβχοζιού. Εδώ θρισκότανε ι στέρνες με τιν κάψιμι ήλι, που ήταν τριγυριζμένες με ανκαθοτό τέλι κε ανάμεσα σ' αυτές ήταν ένας στίλος, όπου κάνανε με το κάψιμο ένα κρανίο με διο σταβροτά κόκαλα, κε πάνω σ' αυτό το κρανίο ήτανε γραμένο: «Μην καπνίζετε».

Εδώ θρισκότανε μια τεράστια μηχανή—κομπάιν, που έμιαζε με παλιό καράβι με πανιά, σαν τα καράβια, που είχαν ι θαλασινί πειρατές.

Εδώ ήταν εκείνα τα τράκτορ, που ενδιαφέρονε τόσο πολί το πεδί, που δεν αγαπούσε τα θεριά.

Κε λίγο παράμερα απτα τζαντίρια θρίσκονταν ι γρέντερ—μακριές κατρυφιάρικες μηχανές, που ανίγανε τους δρόμους.

Ο Πέτκας σταμάτισε.

Ορίστε-μας—ίπε ανίσιχα.

— Αυτό πάλι τί ίνε;

Κίταχσα: αριστερά απτο τάμπορ, μακριά στι στέπι φενόντανε σίνεφα καπνύ, σκυρο-διάφανα, στρονκιλά, φωτιζμένα από κάτω.

— Κε τί θέλις να πεις;—το καλαμίδι κέετε,— ίπα εγώ.

— Όχι, δεν ίνε το καλαμίδι—ο Πέτκας σ έπασε από πάνω τα μάτια-του με τιν παλάμι-του.

— Αυτό δεν ίνε καλαμίδι, εκί ακόμα δε θερίσανε.

Εκί αδερφέ-μου κέετε ο πираματικός κάμπος.

Ο πираματικός κάμπος; Θιμίθικα, προς ανισιχόντας γι' αφτόνα, ο Τζεμπερτά δεν ίθελε να πάι στην Ασκάνια κ' ίστερα σ'όλο το δρόμο μυρμυρίζε, κε εγό τον απόδιχνα, ότι τίποτα δε θα πάθι αφτί τι μέρα ο πираματικός-του κάμπος. Κέετε. Φένετε, ότι δεν ανισιχύσε στα κυτυρού.

Ο Πέτκας πολί κερó πια έτρεχε μ' όλι τι δίναμί-του προς το τάμπορ, κε εγó πίγενα όλο κε πιο γλίγορα.

Νά επιτέλυσ, τα κινιτά μαγεριά κε τα τζαντίρια του τάμπορ κε το γνωστό ντυςς, πυ ίτανε φτιαζμένο από κάσες, μέσα στις οπίες ίρταν απτιν Αμερικί τα κατερπίλερ—τα αγαπιμένα τράκτορ του Πέτκα...

Πέρασα το ντυςς: με το φος του φαναριού, ι άνθρωπι, ζεβγμένοι στις πέτσινες ζόνες-τυς, γίριζαν το στρον-κιλό τροχó του πιγαδίσιου στίλυ, κε διο κυβάδες δεμέν με τις αλισίδες κατέβεναν ο ένας ίστερα απτον άλλο στ' βαθί πιγάδι. Ολόγισρα στο πιγάδι ακυότανε μια φονί, π^ο σε κσεκύφενε. Ο τροχός, απ' όπου πίγενε ι αλισίδα, έτρεμ^υ απτο τέντομα, κε το γέρικο άλογο του πιγαδιού, πυ ίχ^ε τσακιζμένα κε τα τέσερα πόδια-του, στεκότανε σιμά κ^ε κίταζε με βλακόδικο θαβμαζμό το στίλο, πυ σ'όλι-τυε τι ζοί καμιά φορά ακόμα μπορί να μι γίριζε με τόσι γλιγοράδα.

Ι μεγάλι κάσα, όπου χίνανε το νερό ίτανε πια σκεδόν γιομάτι, διο μικρά τράκτορ, ζεγμένα στα θαρέ-λια πυ κυβαλύσαν νερό, θρισκόντανε σιμά-του κε ο Κύλι-κοβ, μαλιαρός, φοβερός, με ανιχτό λερομένο κομπινεζόν, στεκότανε πάνο στο ένα καθοδιγόντας τι δουλιά.

Τον φονάκσα, —εκίνος μόνο κύνισε το χέρι-τυ ..

Τον Τζεμπερτά τον ίθρα μέσα στο μικρό θαγόνι, στο γραφίο τυ τάμπορ.

Αδίνατος κε σαν να μάθρισε λίγο, στεκότανε σιμά στο τηλέφονο, κε ο δέχτις έτρεμε στο χέρι-τυ. Σόπενε, όταν μπίκα. Φένετε δεν τον απαντύσανε απτω σταθμό.

Αμα πέρασε λίγος κερός πάτισε λίγο το μικρό μοχλό. Πάλι δεν απαντύσανε.

Τον πάτισε ακόμα μια φορά.

Στο γραφίο ίτανε μισοσκòτινα, μόνο μια «νιχτερίδα» φóτιζε τα στενά κσιλοκρέβατα.

Ίσιχος, καμπυριαζμένος στεκότανε ο Τζεμπερτά σιμά στο τηλέφονο κε σόπενε. Κρέμασε επιτέλως το δέχτι κε γίρισε σε μένα.

— Δεν απαντύνε, ι γραμί ίνε χαλαζμένι, —ίπε με κσένι φονί.

Ι γραμί ίνε χαλαζμένι, —φένετε ι στίλι ίνε νκρεμιζμένι, —ίπε ακόμα μια φορά στον Κύλικοθ, πυ έτρεκσε κε ίρτε σιμά-τυ μόλις φάνικε ο Τζεμπερτά στα σκαλοπάτια τυ γραφίου. —Τίποτα δεν μπορίς να κάνις, πρέπι να πάγο.

— Πύ;

— Στο Κιριότερο χύτορ.

— Γιατί;

— Για να φονάκσο τιν πιροζθεστικί κομάντα.

Ο Κύλικοθ άκσαφνα έπιασε το κεφάλι-τυ με τα διό-τυ χέρια. Κύνισε το κεφάλι-τυ κ' ίστερα τι γροθιά-τυ.

— Μα με τί να πάγο—φώναξε με απελπισία.

— Κανένα αφτοκίνιτο δεν ίνε εδó, τ' άλογα δεν ίνε, με τα πόδια δε θα πας τριάντα πέντε χιλιόμετρα.

Θιμίθικα τιν άλι μέρα, ότι ο Πέτκας γίριζε κάπυ ριμά, όταν κάναμε αφτί τιν κυθέντα. Πρότα τριγίριζε εδó κ' εκί κ' ίστερα ρίμοσε κε στάθικε ριμά στον Τζεμπερτά. Στεκότανε μικρός, μάβρος, φορούσε στο κεφάλι-τυ τιν τιμπυτείκια, τα μάτια-τυ έτσι κε τρέχανε κε όταν ο Κύλικόβ κσεφόνισε, ο Πέτκας τον κίτακσε ίσια στο στόμα-τυ.

Μα άκσαφνα κάπυ χάθικε, κε εδó φάνικε, ότι έπρεπε να τρέκουμε στην αποθίκι για να πάρουμε τα φτιάρια απτο μαγεριό κε τα βέδρα, κ' εγó τον λιζμόνισα.

ΠΑΝΟ ΣΤΟ ΣΤΡΥΘΟΚΑΜΙΛΟ.

Μα ο Πέτκας άκουσε αφτί τιν κυθέντα με προσοχί κε τιν κάθε μια λέκσι τιν έβαλε καλά στο νύ-τυ.

Φέβγοντας από μας, πήγε αγάλια-αγάλια στο μάκρος τον τζαντιριόν' σκεφτικός, μι δίνοντας καμιά προσοχί στην ανακατοςιά, πυ ίτανε στο τάμπορ. Έτσι πήγενε πολί κερó, κε ίστερα σταμάτισε, έβγαλε τα χέρια απτις τρέπες-τυ, πήρε ανάσα κε τ'όβαλε στα πόδια προς στο Μεγάλο ξαγόν.

Μόνο ίτανε σκοτινά, τίποτα δε φενότανε, όταν πέρασε στον περίβολο.

Ίτανε σκοτάδι κε ισιχία, μόνο τα κσιπνιμένα μα-

δροπύλια, που τα φάνικε, ότι η κοκινάδα τις πιρκαγιάς
ίνε αβγί, φλιαρούσαν τις σαχλαμάρες-τους, που τις σόρεπσαν
από παντού, όπου βρέθικαν.

Ο Πέτκας σφίρικσε. 'Ιστερα άκυε κε πάλι σφίρικσε.
'Ετσι σφιρίζοντας κε ακύοντας πίγενε κάμποσο κερό μέ-
σα στο Μεγάλο ζαγόν.

— Θομά, — επιτέλως φόνακσε θιμομένα. Ακύστικε
σαν απάντισι ένα θέλαζμα προβάτον, σφίριγμα βοσκόν,
χλιμίντριζμα πυλαριόν, κράκσιμο βατράχον, θόριβος μί-
λον, γάβζιγμα σκιλιόν, — τα μαδροπύλια μιμόντανε τις φο-
νές, που άκυσαν όλι τι μέρα.

Φένετε, όχι λιγότερο απο μισί όρα τριγίριζε ο
Πέτκας στο Μεγάλο ζαγόν. Κάποτε, κάποτε κίταζε τιν
κοκινάδα, σικονότανε ολοένα κε πιο πσιλά, — ο μισός υρα-
νός ίτανε σκεπαζμένος πια απο ακίνιτο σκυροκόκινο αν-
τικαθρέφτιζμα τις στέπεις, που κεότανε, — κε άρχιζε να
γιρέδι το στρυθοκάμιλο με περισσότερι προσπάθια κε
πίζμα.

Απελπίστικε πια, πως θα τον βρι, όταν ένας με-
γάλος, απσιλός σορός φτερά με μακριά πόδια βγίκε
άκσαφνα μπροστά-του απο σκοτάδι.

Αφτός ίταν ο στρυθοκάμιλος.

Πύ χάθικες, — τον ρότιζε ο Πέτκας θιμομένα.
'Όταν σε χριάζουντε, δε φένεσε, κι' όταν δε σε χριάζουντε,
βρίσκεσε κάτω απτι μίτι.

Αναποδογίριζε τιν τζέπι-του φκέροσε στην παλάμι-
του πσίχυλα προμιώ.

— Νά αδερφέ, άλα πια δεν έχο. 'Αμα θα φτά-

συμε, θα σε ταίσο με κρέας τις όρνιθας ίπε κε πίγε σι-
μά στον περίβολο, κε ο στρυθοκάμιλος πίγε από πίσο-τυ.

Έτσι φτάσανε ος τιν πορτίτσα τυ φράχτι, πυ
έβγενε ίσια στι στέπι τυ Μεγάλυ ζαγόν.

Ο Πέτκας κσετίλικσε το τέλι, πυ κλίδονε τιν πορ-
τίτσα τυ φράχτι, αντίς αμπάρα κε ο στρυθοκάμιλος
σκίθοντας το κεφάλι-τυ για να μι χτιπίσι στο σανίδι,
πυ ίταν πάνο, βγίκε στι στέπι.

— Τί αδερφέ, να το θάλυμε στα πόδια, με τρί-
τι γλιγοράδα;—ρότισε ο Πέτκας.

Ο Θομάς στεκότανε μπροστά-τυ ανιγοκλίοντας τα
μάτια-τυ κ' έγυρε το κεφάλι-τυ στι μια μεριά. Αφτός,
θέβεα, δεν μπορούσε να μιλίσι, μα κι' αν μπορούσε θα
έλεγε δίχος καμιά αμφιβολία.

Καλά, αδέρφι, αφύ το θέλις, ας τρέκσυμε, με
τρίτι γλιγοράδα.

Τέτιος φενότανε.

Μα να κάτσι πάνο-τυ δεν ίταν τόσο έφκολο. Τον
έπιασε με το ένα-τυ χέρι απτο λεμό κε ο Πέτκας ανέ-
βίκε στον περίβολο.

Αγαπιτό στρυθοκαμιλάκι, τόρα θάστα—ίπε κε κά-
θισε πάνο στο στρυθοκάμιλο σαν πάνο σε άλογο.

Άφισε τα πόδια-τυ ανάμεσα στις φτερύγες κε στο
λεμό κε καθότανε σε κίνο το μέρος, πυ στο άλογο το
λένε χέτι, κε σφίριζε λιγάκι.

Ο στρυθοκάμιλος κυνιότανε κε έκανε το πρότο
δίμα...

Όλα αφτά ο Πέτκας μυ τα διγίθικε τιν άλι μέ-

ρα. Βέβεια, αφτός τόσα πολλά δε μυ ίπε, τα ίπε πιο κοντά κι' όχι τόσο καθαρά, γιατί γιόμιζε τι διίγισί-τύ με διάφορα έκσιπνα λόγια για τα αφτοκίνιτα.

Γι' αφτό, για παράδιγμα, προς έπεσε απτο στρυθοκάμιλο, ίπε μόνο λίγα, κι' αφτά τα ίπε μετακσί άλλον. Γ' αφτό, προς διο-τρία χιλιόμετρα απτο κირιότερο χύτορ ο στρυθοκάμιλος άκσαφνα σταμάτισε, σα γαιδύρι, κε δεν πίγενε άλλο, — ίπε ενιγματόδικα: «Εδó το μοτόρ-μυ κοντοςτάθικε κε εγó τυ έδοσα νκάζι».

Γι' αφτό, προς όταν μπίκε στο Κιριότερο χύτορ ο στρυθοκάμιλος πάτισε πάνο σε κάτι μικρά παπάκια, πυ κιμόντανε κε πανιγirikά τάφαγε όλα, το ένα ίστερα απτ' άλλο κ' έπιτα κίτακσε απτο τσακιζμένο παράθιρο στην κοοπερατίθα κ' έφαγε ίστερα απτα παπιά ένα ρεζέ τις πόρτας, πυ ίτανε πεταμένος στο τεζιάχι, ο Πέτιας πάλι ίπε λίγα:

— 'Ιστερα απτα παπιά άρχισα να τον πιγένο προς το πιροζθεστικό ντεπό κι' αφτός πίγε πίσο, πίσο στην κοοπερατίθα. Μόλις ίθελα να τον σταματίσο, έχοσε το κεφάλι-τυ στο παράθιρο έφαγε το ρεζέ κε πίγε παραπέρα.

Γ' αφτό, προς σιναντίσανε στο Κιριότερο χύτορ, το πεδί, πυ καθότανε πάνο στον αφρικανικό στρυθοκάμιλο, τίποτα δεν ίπε. Γ' αφτό άκυσα από ένα γνόριμο μηχανικό.

Αφτός ο μηχανικός δυλέθι στην τρίτι θάρδια κ' ι τρίτι θάρδια δυλέθι τι νίχτα. Νά, καθότανε στην κυζίνα κε έτρογε σύπα κ' ι μαγίρισα έψινε γι' αφτόνα τιγανίτες στη φωτιά,

Ἄσκαφνα ἀνίχσε ἡ πόρτα καὶ στὴν κουζίνα μπήκε ὁ στρουθοκάμιλος. Ἡ κουζίνα ἴταν μεγάλη, μα πάλι ὅλος δὲν μποροῦσε νὰ μπι μέσα καὶ ἡ ὑρά-του ἔμεινε ὀκσο.

Ἡ μαγίρισα ἀναποδογίρισε τὸ τιγάνι με τὶς τιγανί-τες στὴ φωτιά, ἔπεσε στὸ πάτομα καὶ φώναξε κ' ἡ ζύπα ἔκαψε στὸ λεμό το μηχανικό, πὺ τᾶχασε καὶ ἀνέβηκε πάνω στὸ τραπέζι. Τότες ἴδε, ὅτι πάνω στὸ στρουθοκά-μιλο, κάθετο ἓνα πεδάκι.

— Πύ ἴνε ὁ ντιρέκτορας;—ρότισε τὸ πεδάκι καὶ κόνισε τὰ πόδια-του ἀπτιν ἀνιπομονισία.—Δόστε-μου τὸν εδὸ, τὸ πέμτο τᾶμπορ κέετε, ἀς στίλι τὴν πιροζβεστικὴ κομάντα...

ΖΙΤΟ Ο ΘΟΜΑΣ

Τὸν κερὸ, πὺ ὁ Πέτκας ἔτρεκσε πάνω στα τρία τέταρτα το ἀλόγου στὸ Κιριότερο χύτορ γιὰ νὰ φονάξει τὴν πιροζβεστικὴ κομάντα, εμὶς πὺ δὲν κσέραμε τίποτες γι' ἀφτί τι δουλιὰ πολεμύσαμε ὅπος μπορούσαμε με το κακό, πὺ ἄσκαφνα καὶ ἀνέλπιστα ἴρτε στὸ τᾶμπορ καὶ στὸς φίλους-μου.

Διο τράχτορ κσεκινίσανε ὀλόγισα ἀπτα τζαντίρια γιὰ ν' ἀντικρίσι τὸ ἓνα τ' ἄλο, ὀργόνοντας μιὰ πλατιά λυρίδα, πὺ νὰ μὶ μπορὶ νὰ τὴν περάσι ἡ φωτιά, πύγενε ἓνα ἀλέτρι με τρία ἰνιά.

Ὁ Κύλικὸς ἀφοβος, μαλιαρός ὀδιγύσε ἓνα ἀπ' ἀφτά τα τράχτορ καὶ ἀν καὶ ἡ μηχανὴ πύγενε μ' ὀλι-τις τι γλιγοράδα, ἀφτός πάλι ὀλο τὴν ἔβριζε με ἄσκιμα λόγια.

Γι' αφτόνα όλα ίτανε λίγα, όλο τυ φενότανε, ότι το τράκτορ πάι πολί αγάλια. Κε το τράκτορ έτσι κροτύζε, έτριζε, όστε φενότανε, ότι ίτανε έτιμο να χοριστί στα κομάτια-τυ.

Κ' εγό με τον Τζεμπερντά πίγαμε να γλιτόςουμε τον πираματικό κάμπο.

Αφτό δεν ίταν τόσο απλό πρόβλημα. Μάθρι στίλι από καπνό, πυ κυνιότανε, ίτανε πάνο απτι στέπι, ο αέρας τον έδιοχνε ίσια πάνο-μας κι' άμα φίγαμε απτο τάμπορ διο-τρια χιλιόμετρα, δεν μπορούσαμε να πάρουμε πια ανάσα. Κίτακσα τον Τζεμπερντά, καθότανε καμπυριαζμένος σφίνκοντας κατρυφιάρικα το στόμα-τυ. Δεν αποφάσιζα να τυ πο τί σκέφτυμε γι' αφτί τι δυλιά.

Έτσι πιγέναμε, κε ολοένα πνιγόμασταν περισσότερο, τα δάκρια θγένανε στα μάτια, εγό μόλις βαστύσα το βίχα-μυ.

Ο πираματικός κάμπος ίτανε όχι περισσότερο από μισό χιλιόμετρο μακριά απο μας, από πάνο ίτανε το κόκινο φενκάρι δίχος αχτίδες κε όλα ίταν έτσι, όπος ίνε όταν κιτάζις με καπνιζμένο γιαλί όταν γίνετε έκλιπσι τυ ίλιυ.

Αριστερά—φόνακσε στον τιμονιέρι ο Τζεμπερντά.

Κ' εμίς γιρίσαμε αριστερά.

Με το κατερπίλερ, πυ τραβύζε πίσο-τυ διο αλέ-τρια με τρία ινιά έπρεπε να περάσουμε τον πираματικό κάμπο, πυ ίχε στο πλάτος-τυ πάνο κάτω πέντε χιλιόμετρα,—νά τί σκέφτικε ο Τζεμπερντά.

Κε δεν έπρεπε να οργόςουμε αχαλιέργιτι γι κε κα-

λαμίδι, μα οριμαζμένα σπαρτά, πυ έπρεπε να θεριστόνε, μα εμίσ τα πατόσαμε με τι βαριά μιχανί, τα σκεπάσαμε με το χόμα, πυ αναποδογίριζε το αλέτρι.

Εγό ίδα, προς αριστερά γλιστρώσε παράλιλά-μας ι φοτιά, μια ερχότανε τόσο σιμά στι μιχανί, πυ ο φοβιζμένος τιμονιέρις αδέκσια γίριζε το τιμόνι, μια έφεβγε στα σπαρτά, λαφριά, προσεχτικί κε κιτρινοκόκινι.

Θαρούσα, ότι μας κσεπερνάι κε ίθελα πια να το πο στον Τζεμπερτά (αφτός όλο καθότανε σιοπιλός, κατσυφιαζμένος κε ι πλάτες-τυ έγιναν γκρίζες απ τι στάχτι), μα με πρόλαβε.

— Έρχετε αριστερά, φόνακσε στον τιμονιέρι.

Κε πάλι γιρίσαμε αριστερά.

Σκυπίζοντας κάθε λεφτό τα δακριζμένα μάτια-μου, κίταζα τις κοκινοκίτρινες φιγύρες τις φοτιάς, πυ πέζανε μέσα στα σπαρτά. Καθόλυ δε φενότανε τόσο φοβερί, κε γενικά δε φενόντανε ι λογιό-λογιό φοβερές ζογραφίες, για τις οπίες έγγραφε στα βιβλία-τυ ο Φένιμορ Κύπερ κ. α. πυ ίχανε γράψει για τις πιρκαγιές τον κάμπον.

Ίτανε λαφριά αφτί ι φοτιά, προσεχτικί κε απλονότανε πάνο στι γι τόσο χαμιλά, όστε αν δεν ήτανε τα στάχια, πυ άκσαφνα ανάθανε πότε-πότε, γινόντανε στάχτι κε πέφτανε, μπορύσες να τι χάσις κι' ολότελα απ' τα μάτια-συ.

Μα γι' αφτό ο υρανός ήταν τόσο χαμιλός, όστε φενότανε, ότι άμα θα σικοθίς στα πόδια-συ, θα τον φτάσις με το κεφάλι-συ. Ίτανε χαμιλός κε βαρίς ο καπνός απλονότανε σε τύφες σ' ένα μέρος σκυρο-κόκινος,

ς' άλλο χρυσο-μαδίσ, κε το μπακιρένιο φενκάρι κρεμότανε ανάμεσα στα σύνεφα, πυ ήταν θαμένα στην κοκινάδα.

— Έρχεστε — φώναξε ο Τζεμπερτά, — αριστερά,

'Αμα γιρίσαμε αφτί τι φορά αριστερά, ίδα πως κάμποσα κόκινα σφεράκια κιλιστίκανε απτο σιτάρι, πυ κάπνιζε κε τρέκxανε απ' τι λυρίδα, πυ τσαλαπάτισε ι μηχανί-μας. Ίτανε σκαντζόχιρι, πυ φέβγανε απτι φωτιά.

Κε πίσο απτυς σκαντζόχιρως, πιδόντας γελία έτρε-
χε ένας ίμερος λαγός με μακριά αφτιά...

Ο Τζεμπερτά σικόθηκε, κατέβασε το καπέλο στο μέτοπό-τυ κ' ι σκιά τυ κεφαλιού κε τον μιτερόν όμον-
τυ έπεσε στ' αριστερά-μας. Στεκότανε κε κίταζε κάτω απτα φρίδια-τυ τον κάμπο, πυ δεν κεότανε, πυ τυ δό-
σανε τόσες δυλιές, τόσες φροντίδες κε τι στέπι, σε κίνι
τι μεριά, όπου πολλά ερχότανε στο νύ-τυ τα άσπρα πανιά
τον τζαντιριόν.

— Μας κσεπερνάι ολόγισρα — βραχνιαζμένα κε κυρα-
ζμένα ίπε ο Τζεμπερτά — μας κσεπερνάι, τίποτα δεν μπορίς
να τιν κάνις, δε θα φτάσουμε ύτε στι μέσι τις στέπια
κι' αφτί θα πάι πια μακριά στι στέπι — άκσαφνα φώναξε.
Στι στέπι. Μα τί θα γίνι, αν δεν προφτάσυνε να οργό-
σουν ολόγισρα στι μπάζα τις κάφσιμισ ίλις;

Μόνο τόρα το κατάλαβα σε πιο κίντινο βρίσκετε
το τάμπορ, κε όχι μόνο το τάμπορ, μα κι' όλι ι ολό-
γισρα στέπι.

Ι μπάζα τις κάφσιμισ ίλις, εκίνι πυ ίτανε πέρα-
πέρα γιομάτι με στέρνες από νκάζι, με θαρέλια λιγροίνα,
με τενεκέδες μπενζίνα, εκίνι πυ στι μέσι ίχε το στίλο

κε πάνω στο στίλο το κρανίο με τα δύο σταβρομένα
κόκαλα κε κάτω απτα κόκαλα τιν επιγραφί: «Μην κα-
πνίζετε, — αφτί ι μπάζα ήταν ανάμεσα στο τάμπορ κε
στον πираματικό κάμπο. Κε αν περάσι ι φοτιά στι στέπι.

'Ακσαφνα διο γαλάζιες αχτίδες πέςανε στο σκοτά-
δι σ' εκίνι τι μεριά, όπου περνύσε ο δρόμος, πυ ενόνι
το Κιριότερο χύτορ κε το τάμπορ.

Αχύστικε ένα κυδύνιζμα, το θύιζμα τις σιρίνας.

Αυτό ήτανε απελπιστικό δυνατό θύιζμα, μα εκίνι
τι στιγμί μας φάνικε καλύτερο από κάθε τραγούδι.

Στάσου! — φόνακσε ο Τζεμπερτά στον τιμονιέρι.

Κε σταματίσαμε. Το θύιζμα ακυότανε όλο κε πιο
σιμά, όλο κε πιο δυνατά χτιπύσε ι καρμπάνα κ' ι γαλά-
ζιες θιμονιές απτα φότα τυ αφτοκίνιτυ απλονόντανε σε
μας σαν μακριά φιλικά χέρια. Κε νά τέλος μια μεγάλι
κόκινι μηχανί φάνικε απτο γίριζμα τυ δρόμου. Ι πιρο-
ζθέστες με πλατιά βρακιά από χοντρόπανο ερχόντανε
όρθι κε ι μπακιρένιες κάσκες-τυς γιάλιζαν στο φος, πυ
έπεφτε πίσο-τυς απ'τα αναμένα δαθλιά. Ο ένας γίριζε
το χερούλι τις σιρίνας, ο άλλος χτιπύσε τιν καρπανίτσα
κε ο τρίτος, ένας μικρός μυστακάς, φισύσε τιν τρομπέτα.
'Ετσι με θύιζμα, με κρότο, κε κυδύνιζμα ι μηχανί με
μεγάλι γλιγοράδα πέρασε ολόγिरα το τράκτορ-μας κε
σταμάτισε, κε ακσαφνα όλι ι πιροζθέστες αμέσος κατε-
βίκανε κε τρέκσανε σε μας.

Το προί, λερομένι, καπνιζμένι καθόμασταν κάτω
απτιν τέντα στο μαγεριό κε πίναμε τζάι με το μέλι.
Ι φοτιά δεν πίρακσε ύτε το τάμπορ, ύτε τι μπάζα τις

κάφσιμις ίλις, μα ο πιραματικός κάμπος κáικε κατá τρία τέταρτα, κε το ένα τέταρτο μπορέσαμε να το γλιτόσουμε. Πίναμε πολí κερó κε σοπέναμε. Όλι ίμασταν εδό, κε ο Πέτκας, το πεδί, πυ δεν αγαπούσε τα θεριά. Κε ο στρουθοκάμιλος θρισκότανε δίπλα-μας, δεμένος απτο πόδι στο κινιτό μαγεριό κι' ανιγόκλιε τα μάτια-τυ.

Εγó πρότος τέλιοςα το τζάι-μυ κ' έδοσα τιν τζά-σκα στο γίτονά-μυ.

Διπόν τί, Πέτκας;—ίπα εγó, έλεγεσ, ότι τα θεριά καθόλυ δεν ακσίζυν, ότι αφτά ίνε πολí αδίνατα. Μα κί-τακσε, αν δε θα ίτανε ο Θομάς-συ, όπος φένετε, όλι ι στέπι θα κεότανε απτιν Ασχάνια ος τιν Αζοφικί θάλασα.

Όλι κίτακσαν το στρουθοκάμιλο. Αφτός σίκοσε το ένα-τυ πόδι, έβαλε κάτο το άλο, έγριε το κεφάλι στι μια μεριά κι' ανιγόκλιε, ανιγόκλιε τα μάτια-τυ.

— Νε—ίπε ο Πέτκας κε έχισε το τζάι-τυ στον πίλινο κεσέ τις σύπας. Έβαλε εκί κοματάκια πσομί, κρο-μίδι, κε έχοσε το πινάκι κάτο απτι μίτι τυ στρουθοκά-μιλυ, τον χτίπιε χαιδεφτικά στο λεμό κε κάθισε στον τόπο-τυ. Νέ επανάλαθε, —μα αφτό έτσι έτιχε να μιν ίνε όλα τ' αφτοκίνιτα. Αν θρισκότανε στο τάμπορ κανένα παραπεταμένο «Φορτ»...

Ο Πέτιας άκσαφνα σταμάτισε κε μισοσφάλικσε το ένα-τυ μάτι. Κάτι μυρμούρισε, σάλεπσε τα δάχτιλά-τυ, ίστερα δάνκασε τα χίλια-τυ κε μισοσφάλικσε το άλο-τυ μάτι. Δογάριαζε με το νό-τυ.

— Αν στο «Φορτ», ασ πόμε, ίνε δοδεκάμισι δίνα-μες, κε στο στρουθοκάμιλο—μονο τρία τέταρτα τυ άλο-

γυ, για λογάριαζε πόες φορές γλιγορότερα θα έφτανα
στο Κιριότερο χύτορ. Δεκάκι φορές κ'ένα όγδοο...

— Νά, ίπες πρέματα—ίπα εγό. 'Αλο ίνε ι γλι-
γοράδα, κι' άλο ι δίναμι. Κε στο λογαριαζμό ίπες πρέ-
ματα. Δεκάκι κε διο τρίτα.

ΛΕΚΣΙΛΟΓΙΟ

Α

- 'Αγριπνος — бессонный.
Αξιοπρέπια, ι — достоинство.
Αλετράς, ο — плугатарь.
Απάντις, ι — ответ.
Αμπάρα, ι — застава.
Αμφιβολία, ι — сомнение.
Αποθήκη, ι — кладовая, склад.
Απελπισία, ι — отчаяние.
Απλός — простой.
Απλόνο — растилать, растягивать.
Ανανκάζο — принуждать.
Ανάβο — зажигать.
Αναφορά, ι — отношение, донесение.
Αναποδογυρίζο — опрокидывать.
Αντικρινός — противоположный.
Αφστρά — строго.
Αχτίδα, ι — луч.
'Αχσαφνα — вдруг, внезапно.

Β

- Βαπόρι, το — пароход.
Βάρδια, ι — смена,
Βέβεα — конечно.

Γ

- Γαλανός — голубой.
Γελίος — смешной.
Γίτονας, ο — сосед.
Γλιγοράδα, ι — скорость.
Γραφίο, το — контора, канцелярия,
бюро.

Δ

- Δανκάνο — кусать.
Διαβίτις, ο — циркуль.
Διασκεδαστικός — забавный.
Διάλιμα, το — перемена.
Διάφορος — разный.

- Δίγισι, ι — рассказ.
Δρόμος, ο — дорога, улица, путь
ход.

Ε

- 'Επιτα — потом, затем.
Επιτέλος — конец.
Εφτιχίζμένος — счастливый.
Ενδιαφέρει — интересуется.
Εμφίλιος — гражданский.
'Εκσιπνος — умный.
'Ετιχε — случилось, пришло.

Ζ

- Ζογραφίζο — рисовать.
Ζοο, το — животное.
Ζαρχάδι, το — лань.

Θ

- Θερίο, το — зверь.
Θηριοτροφίο, το — зверинец.
Θιμούμε — помнить.
Θιμομένος — сердитый.
Θιμονιά, ι — сноп.

Ι

- Ιπολογιστής, ο — учетчик.

Κ

- Καθρεφτίζο — отражать.
Καμπυριαζμένος — сутулый.
Κατсуφιάρис — мрачный.
Κάμπος, ο — поле.
Κορδόνι, το — шнурок.
Καθόλου — ни как, совсем.
Κυτός — дурной.
Κρίβο — прятать, скрывать.
Κσεκινό — двигаться.
Κάψιμι ίλι, ι — горячее.
Κρανίο, το — череп.
Κράκσιμο, το — кваканье.

Κυδώνιζμα, το — звон колокольчика.
Κυβεντιάζο — разговаривать, бесе-
довать.

Λ

Λιβαδάχι, το — лужайка.
Λεμός, ο — шея.
Λογαριάζο — считать, высчитывать.
Λάφι, το — олень.
Λερομένος — грязный.

Μ

Μικρή λίμνη, ι — пруд.
Μίλα, τα — скулы, яблоки.
Μπερδέβο — путать.
Μύρι, ι — морда.
Μόλις — как только, едва, еле.
Μιμούμε — подражать.
Μαβίς — синий.
Μυσταχάς, ο — усач.

Ο

Ολοφάνερος — ясный.
Ολότελα — совершенно, совсем.

Π

Παραπεταμένος — завалиющийся, за-
брошенный.
Παραματικός — опытный.
Περίπατος, ο — прогулка.
Περίφανος — гордый.
Περιφρόνισι, ι — презрение.
Παραλαβένο — принимать.
Πολεμόντας — стараясь, борясь,
воюя.
Περίβολος, ο — ограда.
Παράξενος — странный.
Προβοςκίδα, ι — хобот.
Πιδό — прыгать, скакать.
Πεχνίδι, το — игра.
Πιρκαγιά, ι — пожар.
Πιροξβεστικός — пожарный.
Πανηγυρικός — торжественный.

Ρ

Ρεζές, ο — петля (дверная, оконная).

Σ

Στιγμή, ι — минута, момент.
Σφεράχι, το — шарик.
Σολίνας, ο — труба.
Στρυθοκάμιλος, ο — страус.
Σκέφτουμε — думать.
Στέγι, ι — крыша.
Σιλογιζμένος, ο — задумчивый.
Στολιζμένος — нарядный, украшен-
ный.
Σχύρος — темный (о цветах).
Στίλος, ο — столб.
Σχίβο — нагинаться.
Σχυπίζο — вытирать, заметать.

Τ

Τζαντίρι, το — палатка.
Τιμονιέρις, ο — рулевой.
Τεράστιος — огромный.
Τέντομα, το — напряжение.
Τιμόνι, το — руль.

Υ

Υρά, ι — хвост.

Φ

Φράχτις, ο — забор.
Φτάνο — доставать, нагонять, при-
бывать.
Φάρος, ο — маяк.
Φροντίδα, ι — забота.

Χ

Χαιδέβο — ласкать.
Χέτι, ι — грива.
Χοντρόπανο, το — брезент.
Χερόλι, το — ручка.

ТІМІ—25 К.
ЦЕНА—25 К.

D 8
987a
570

